

[Ole Vig Jensen]

Ellemann-Jensen, men sagen er, at regeringens økonomiske målsætning ikke holder.

Så siger hr. Ellemann-Jensen, at i forhold til de offentligt ansatte var det radikale venstre også ude med en fiskestang. Nej, det var vi ikke, og det er vi ikke, vi er blot ude på at sikre bare et minimum af retfærdighed også over for de offentligt ansatte.

Over for hr. Poul Schlüter kan jeg vist kun kippe med flaget på grund af den fortolkning, han gav af det radikale venstres indsats i dansk politik, en karakteristik, som vel i øvrigt står i skærende modsætning til det, som hr. Askjær Jørgensen senere sagde, nemlig at det radikale venstre i sin 75-årige historie intet har nået at udrette. Jeg skal ikke karakterisere hr. Askjær Jørgensens historiske indsigt, det synes jeg han på udmærket måde selv har klaret. Jeg skal til gengæld spare hr. Askjær Jørgensen for at svare på, hvilke mærkesager fremskridtspartiet, i den tid det har siddet herinde, har fået gennemført.

Op så til finansministeren, som meget rigtigt indleder med at sige, at hvis man gennemfører en 100 pct.s taktregulering, vil det være uheldigt for den del af det private arbejdsmarked, hvor man også må leve under stive lønssystemer, som vi kender dem i det offentlige. Det er bl.a. også grunden til, at det radikale venstre har foreslået en 90 pct.s taktregulering. Jeg hæftede mig ved, at når finansministeren afviste en 100 pct.s regulering, så var der ingen afvisning af det radikale forslag, som vi har stillet her i dag som ændringsforslag gående på en forhøjelse fra de 75 pct., som er foreslået af regeringen, og op til en 90 pct.s taktregulering.

Jeg skal sige til finansministeren, hvad han jo bedre end nogen ved, at det ikke er nogen uoverkommelig opgave at nå det mål. Efter de beregninger, som jeg er i besiddelse af, vil det dreje sig om et beløb, der er mindre end 150 mill. kr. på årsbasis, måske snarere omkring 135 mill.kr., og det skal ses på grundlag af en lønsum på ca. 50 mia kr. Men jeg tager altså finansministerens, kan vi sige manglende afvisning som udtryk for, at her er en forhandlingsmulighed.

Må jeg så til gengæld sige, at spørgsmålet om at lade taktreguleringsnævnet arbejde i den kommende tid og fremsætte et nyt forslag inden 1980 svarede finansministeren ikke på, og jeg synes, at det i sig selv er et så

interessant spørgsmål, at finansministeren bør have lejlighed til at svare på det på et senere tidspunkt.

Så til arbejdsministeren, som jo var ualmindelig optimistisk i sin udlægning af de forslag, der er til behandling her i dag. Jeg forstod på arbejdsministeren, at han havde den fornemmelse, at bortset fra regeringen var alle imod her i folketinget, men den danske befolkning var for. Jeg tror, det er en meget optimistisk udlægning, som arbejdsministeren nok på et senere tidspunkt også vil blive konfronteret med. Jeg kan måske godt forstå, at arbejdsministeren er tilfreds med resultatet for den del af det, han har haft særligt ansvar for, men jeg tror, at problemerne vil melde sig, netop fordi – og deri var arbejdsministeren enig – dette regeringsindgreb intet langsigtet indeholder, og de kortsigtede løsninger ved vi her i tinget holder nogle få måneder, før der skal foretages nye indgreb og nye justeringer. Derfor vender problemerne hurtigt tilbage.

Så sagde arbejdsministeren, at det radikale venstres indstilling lyste af både god vilje og dårlig samvittighed. Ja, den lyste forhåbentlig af god vilje, fordi vi for længst har sagt til regeringen, at vi ville være med til at fremme opgaver her i tinget, som havde et langsigtet perspektiv. Jeg kunne fristes til at spørge arbejdsministeren i denne sammenhæng, om det er på det felt, arbejdsministeren til gengæld selv har en dårlig samvittighed.

Så er det et spørgsmål, hvem der har dårlig samvittighed i forhold til den afstemning, vi skal have ved tredje behandling. Det er ikke det radikale venstre, om end vi beklager, at vi ikke kan medvirke, men jeg synes også, det må gøre indtryk på arbejdsministeren, at det er første gang, det radikale venstre ikke medvirker til gennemførelsen af et indkomstpolitisk indgreb. Jeg synes også, det kunne sige noget til en socialdemokratisk arbejdsminister. Jeg mener, at netop det radikale venstre og socialdemokratiet ved mange lejligheder i fællesskab har stået sammen om sådanne løsninger, og jeg beklager, at det ikke har været muligt ved denne lejlighed.

Det bliver også et svar til statsministeren, som jeg synes har et medansvar for, at det radikale venstre ikke kan medvirke. Jeg medgiver statsministeren, at jeg havde nogle også positive bemærkninger om dette regeringsindgreb af saglig karakter, og det glædede